

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

25. DUBNA 2021

Z obsahu:

**Papež během
Missa chrismatis:
Kříž k tomu patří**
Homilie papeže
Františka při liturgii
Missa chrismatis
na Zelený čtvrtek
1. dubna 2021 v bazilice
sv. Petra ve Vatikánu
- strana 2 -

Svatý Richard Pampuri
Libor Rösner
- strana 4 -

**Z duchovního pokladu
Alice Lenczewske (49)**
- strana 5 -

Světcí ze Sieny
Jáhen Raymund Fobes
- strana 6 -

**Svatý Josef - ochránce
a služebník tajemství víry**
Leo kardinál Scheffczyk
- strana 7 -

**Svatý Josef
a oběť mše svaté**
Joseph O'Brien
- strana 9 -

**Svatý Josef - náš mocný
přímluvec v nebi**
Jan Gaspar
- strana 10 -

Giovanni Baglione (1566-1643): Sen sv. Josefa

Papež během Missa chrismatis: Kříž k tomu patří

Homilie papeže Františka při liturgii *Missa chrismatis* na Zelený čtvrtek
1. dubna 2021 v bazilice sv. Petra ve Vatikánu

Evangelium nám představuje změnu smýšlení, kterou prošli lidé, kteří Pánu naslouchali. Tato změna je dramatická a ukazuje nám, jak souvisí pronásledování a kříž se zvěstováním evangelia. Obdiv, který vzbudila slova milosti, jež vycházela z Ježíšových úst, trval v myslích lidí Nazareta jen krátce. Ona věta, kterou kdosi záłudně pronesl tlumeným hlasem: „A tohle je kdo? Syn Josefův?“ (srov. Lk 4,22), tato věta se

rychle rozšířila. A najednou všichni říkali: „A kdopak je tohle? Není to syn Josefův?“

Jde o jednu z těch dvojznačných vět, které se jen tak utrousí. Někdo ji použije, aby vyjádřil s radostí: „To je úžasné, že někdo s takovým prostým původem mluví s touto autoritou!“ A někdo jiný ji může použít, aby řekl s opovržením: „A tenhle je odkud? Kdo si myslí, že je?“ Když budeme dávat pozor, všimneme si, že ta věta se opakuje, když apoštolové den před

Letnicemi plni Ducha Svatého začínají kázat evangelium. Někdo tam řekl: „Což nejsou všichni, kteří tu mluví, z Galileje?“ (Sk 2,7) Někteří tam pak evangelium přijali, jiní měli apoštoly za opilce.

Formálně by se mohlo zdát, že tato věta stále ponechává možnost volby. Ale když se podíváme, co se dělo dál v tomto konkrétním příběhu, uvidíme, že tato

Pokračování na str. 12

Jsme jako ovce vedené na porážku, které neznají svého pastýře a ztrácejí naději pokaždé, když se ocitnou mimo pastýřův dosah? Anebo svého pastýře dobře známe a víme, že i když se vlastní vinou odloučíme od jeho stáda, on se vydá nás hledat a vytrvá tak dlouho, dokud nás nenajde a nepřivede zpět? (str. 3) A že tento Dobrý pastýř je tak nezištný a pokorný, že v sebeoběti pro naši spásu vzal na sebe břemeno kříže, aby z jeho těla na kříž přibitého vytrysl pramen jeho lásky, jeho nekonečného milosrdenství ke každému člověku? Každý Ježíšův učedník zde hned pozná svého Mistra a Pána...

Neděle Dobrého pastýře nás tradičně zve k rozjímání o duchovních povoláních. O podstatě povolání ke kněžství či k řeholi, o tom, co znamená sloužit Bohu a obětovat se pro spásu lidských duší, i o důležitosti modlitby za kněze hovoří také Ježíš k polské mystičce Alici Lenczewské. (str. 5) O těch, které lze právem označit za svaté, pak platí to, co si lze přečíst na náhrobku sv. Richarda Pampuriho (str. 4-5): „Ve světě i v klášteře byl andělsky čistý, obětavě zbožný a apoštolsky činný.“ Jinými slovy: miloval Ježíše nade všechno a pro tuto lásku zapomínal na sebe a přijímal každou obtíž a trápení spojené se svým povoláním.

Podobně tomu bylo i u dvou světců ze Sieny, z nichž nám je známa především sv. Kateřina. (str. 6) Svými postoji v boji

Editorial

proti zlořádům církve ukazuje i dnes na významnou skutečnost svatého způsobu života: připravenost k sebeodevzdání a k oběti v lásce ke Kristu je důležitější než přijetí nějakého úřadu. A těm, kteří církevní úřad přijali, zase stále připomíná, že mají žít svatě a ve shodě s Ježíšovým učením.

Dobrý pastýř – Ježíš je pro člověka buď Spasitelem, anebo „trnem v oku“. Nelze k němu mít vlažný vztah: buď si Ježíše zamiluji, anebo jej odmítnu, čímž vytvářím ve svém srdci nebe, či peklo – potvrzují i duchovní zápisky polské mystičky. Velkým nebezpečím pro láskyplné přijetí Ježíše jako Mesiáše je pyšné pochybování o jeho původu a jeho poslání: „Není to syn Josefův?“ Cítíme v těchto slovech jistou závist, hořkost nad úspěchem druhého člověka a zároveň nadřazenost lidského pohledu na věc, egoistické, materialistické nazírání světa. Nepochybujeme, že v podobném duchu jako o Ježíši padala podobná slova i o apoštolech a zaznívají také o jejich nástupcích – kněžích i dnes. Spíše však než pohoršlivé pohledy a příkora, bez lásky vyřčená odsuzující slova by měl každý, komu jde o dobro bližního, katolické církve a především Božího království, udělat to, o čem hovoří Ježíš – opět – k polské mystičce: těm ztraceným pastýřům, kteří potřebují pomoc ve svém zot-

ročení světem a hříchem, věnovat mnoho modliteb a velkých obětí, vyprošovat jim Boží milosrdenství, aby se vzpamatovali. Tak se projeví opravdová láska k Ježíši a k jeho vyvoleným synům, pracujícím dennodenně na jeho vinici. Nikoliv tedy odsouzení, ale připojení se k Ježíšově bolesti a touze po návratu ztracených ovcí do jeho ovčince.

Syn Josefův? Kdo je tento Josef, o kterém toho moc v Písmu svatém nemáme, ačkoliv dal Ježíšovi původ v pozemském měřítku? Je až neuvěřitelné, kolik přízvisek a patronátů je skromnému a bohobojnému nazaretskému tesaři přiřknuto. Nutno však podotknout, že právem. V Roce sv. Josefa je i 1. květen, kdy si připomínáme Josefa jako Dělníka, další výzvou tohoto týdne k rozjímání o člověku, jenž měrou vrchovatou na tomto světě splnil své poslání, které mu Bůh určil. A jeho poslání trvá i nadále, když rozdává z pokladnice Božích milostí i dnes... Nelze jednou větou vypovědět o sv. Josefu vše podstatné, lépe bude zamyslet se nad úvahami o něm o pár stránek dále. (str. 7-12)

Kéž i na přímluvu sv. Josefa, Ochránce církve svaté, všichni, kdo přijali duchovní povolání, jsou soli země podle svaté Boží vůle a Ježíšova velekněžského příkladu! Ať zůstávají Ježíši věrní a spolu s ním vítězí v boji proti úkladům ďablovým! A nezapomínejme: potřebují také naši duchovní pomoc!

Daniel Dehner

Na své dnešní setkání s božským Mistrem se musíš obzvláště dobře připravit. Tvůj Pán chystá pro tebe vyznání mimořádné důležitosti. Pros Ducha Svatého, aby tě naplnil svou milostí a očistil tvé srdce a tvou duši od každé náklonnosti a závislosti, která by mohla zastínit tvé poznání a připravit tě o Ježíšův nedocenitelný dar, který má od základu změnit tvůj dosavadní život.

Pán dnes promlouvá v obrazech, které jsou velice blízké především těm, kteří znají způsob, jak se v Ježíšově vlasti chovají a opatrují stáda ovcí. Bývají zde kamenné ohrady, do kterých se na noc zahánějí stáda, aby byla chráněna před dravou zvěří. Ale to podstatné, co ti chce tvůj Pán dnes říct, se týká něčeho mnohem hlubšího: je to zcela nečekané a úchvatné vyznání jeho lásky. Neboj se toho, že tě přirovnává k ovci, a snaž se pochopit to nejpodstatnější: jak nesmírnou máš pro něho cenu. Ježíšův vztah k *ovcím* tu překračuje všechny představy, které by nás mohly napadnout při slově *pastýř*. Když tě ujišťuje, že tě *zná*, znamená to mnohem víc, než že tě zná důvěrněji, než ty znáš sebe sama. Zná tvou minulost, přítomnost i budoucnost, všechny tvé potřeby i sklony, přednosti i slabosti, záměry a tužby, ví nejlépe ze všech, co potřebuješ pro své zdraví i pro své štěstí. Pro božského Pastýře *znát* znamená tak hluboce intimní a důvěrný vztah, jaký panuje mezi ním a jeho nebeským Otcem. Znat tu znamená totéž co *milovat*.

Ale máš-li být opravdu *jeho ovcí*, i ty musíš *znát svého pastýře*. Znáš opravdu jeho laskavou tvář, jeho vlidný hlas? Znáš jeho tichou a bezmeznou trpělivost, s jakou tě vytrvale hledá na tvých bludných cestách? Znáš jeho neúnavnou péči a nekonečnou vynalézavost, s jakou obrací tvé omyly, tvou nevděčnost a tvůj vzdor nakonec ve tvůj prospěch? Znáš jeho trpělivost, s jakou tě vodí na ty nejlepší pastviny a k nejčistším pramenům? Znáš jeho pokornou a nevťiravou přítomnost? Znáš jeho kříž a jeho Srdce, plné nekonečného milosrdenství? Znat svého pastýře znamená přilnout k němu bezvýhradně a zcela se mu odevzdat. Zna-

mená to odpovědět láskou na jeho lásku. Jestliže se u svého pastýře necítíš dobře, jestliže ti neschází trvalé vědomí jeho přítomnosti, je to jen proto, že ho znáš málo, a proto nemůžeš ani opravdu odpovědět na jeho lásku.

Znáš-li dobře svého jediného pastýře, bezpečně také rozpoznáš ty, kteří se za pastýře jen vydávají. Tvůj Pán před tebou neskryvá, že máš velmi mnoho nepřátel. Je to nejen dravá zvěř, která ovce trhá a rozhání, aby se jich pak, opuštěných a osamocených, zmocnila, ale jsou to přímo

uprostřed stád i falešní a nehodní pastýři, kterým *na ovcích nezáleží* a docela zbaběle je opouštějí a vystavují největším nebezpečím. Protože oni tě *neznají*, ve skutečnosti *pracují jen pro mzdu*. Nic pro tebe neudělali, nic pro tebe nevytrpěli. Nedej se oklamat jejich *beránčím převlekem*. Jsou to ve skutečnosti *draví vlci*, kteří tě jen lákají a klamou svými falešnými řečmi. Rádi by tě ve svém vlastním zájmu přesvědčili, že ti nic nehrozí, že jsi ovce dost vyspělá a soběstačná, aby sis sama vyhledávala svou pastvu, kde se ti zlíbí, že už nepotřebuješ, aby tě někdo vodil za ruku, a k tomu ještě ve stádu. Chtěli by ti namluvit, že v pastýřově omezujícím houfu nemůžeš dostatečně vychutnat svoji samostatnost a svobodu.

Všem takovým se raději zdaleka vyhybej. Máš jen jednoho Pastýře, který pro tebe podstoupil dalekou cestu až z Otcovy náruče do lidské bída, aby za tebe nabídl tu nejvyšší možnou cenu: položil na oltář kříže své lidství i své božství. Máš pro jeho a své nepřátele právě proto tak velkou cenu, že sám Bůh pro tebe tolik obětoval. Tak se tvá nesmírná cena stala pro tebe tvou výsadou i tvým ohrožením. Ale nemusíš se bát svých nepřátel, pokud se přidržíš svého jediného Pastýře a jeho stáda. Uvědom si, že ačkoliv tě tak nekonečně miluje, nemůže tě chránit proti tvé vůli. Uvěř mu proto, že *v nikom jiném není spásy. Není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni*. Jen jako ovce tohoto Pastýře *jsme nazváni Božími dětmi a skutečně jimi jsme*. *Jsmeli světu cizí, je to proto, že nepoznal Boha*.

Vyznání lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Dobry pastyř dava život za své ovce.

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 4,8-12

Petr, naplněn Duchem Svatým, řekl: „Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých: skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý. On je ten »kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kámen nárožní«. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“

2. čtení - 1 Jan 3,1-2

Milovaní! Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

Evangelium - Jan 10,11-18

Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý! Dobry pastyř dava za ovce svůj život. Kdo je najatý za mzdu a není pastyř a jemuž ovce nepatří, jak vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk - a vlk je uchvacuje a rozhání - vždyť kdo je najatý za mzdu, tomu na ovcích nezáleží. Já jsem dobrý pastyř; znám svoje

Pokračování na str. 10

Klaněj se Ježíši z celého srdce a děkuj mu za jeho slova velké lásky a velké naděje na nejradostnější budoucnost. Děkuj mu nejen za sebe, ale za všechny, kteří jsou a kteří budou jeho. Děkuj mu i za bezpečí a jistotu, které ti zajišťuje tím, že ustanovil úřad viditelného nejvyššího pastýře, jehož péči svěřil své *jediné stádo*⁽¹⁾, děkuj mu i za všechny pastýře, kteří jsou s ním spojeni v jedno, kteří jej milují a s ním a v něm vedou jeho stádo, aby *chválilo Pána, protože je dobrý a protože jeho milosrdenství je věčné*.⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Jan 21,15-17; ⁽²⁾ srov. Ž 118,29.

Svatý Richard Pampuri

Svatý Richarde Pampuri, kontemplující Boha skrze dílo milosrdenství; svatý Richarde Pampuri, oddaný Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu; svatý Richarde Pampuri, šťastný lékař, přinášející lidem ulehčení v nemoci; svatý Richarde Pampuri, hojně obdařený milosrdenstvím...

To jsou některé z invokací litanii věnovaných tomuto světcovi. Jsou výrazem jeho osobnosti, osobnosti hodné obdivu a následování. Za mnohé hovoří také nápis na jeho náhrobku: „Ve světě i v klášteře byl andělsky čistý, obětavě zbožný a apoštolsky činný.“

Richardem se tento světec stal až později, pokřtěn byl poté, co se 2. srpna 1897 v italském Trivolziu narodil, jako Erminio Filippo (Jeroným Filip). Také on ztratil – jako celá řada jiných budoucích světců – v útlém dětství oba rodiče. Matka mu zemřela, když mu byly tři roky, otec zahynul v roce 1907 při autonehodě. Nový domov našel v obci Torrino-Pavese u dědečka, který mu vštěpoval úctu a lásku k Bohu. Dědovi pomáhali chlapce vychovávat strýc Carlo a jeho choť Maria, která mu byla druhou matkou. Jak sám později vzpomínal, dny začínaly a končily společnou modlitbou, nezřídka se všichni společně modlili růženec.

Již někdy během gymnaziálních studií se Erminio nadchl pro práci s mladými. Když potom začal studovat v Pavii lékařství, stal se členem katolického spolku „Severinus Boëthius“, jehož poslání spočívalo ve vzájemné podpoře věřících studentů. Původně sice uvažoval o kněžství, avšak dal se přesvědčit strýcem-lékařem, že lidé dobrého a pozorného lékaře potřebují neméně.

O jeho působení v tomto spolku svědčil po letech profesor G. Ballerini: „Univerzitní spolek Severina Boëthia proslavil dr. Pampuri, jelikož svým příkladem a bezúhonným životem pro něj získal více členů než všechny přednášky a propagační předměty dohromady. Nestydím se přiznat, že to platí i o mně.“

V té době zuřila I. světová válka. Když dostal medik Pampuri povolávací rozkaz, nikdo netušil, kolik síly se v tomto ne-

duživém mladíkovi skrývá. Jakožto student medicíny byl zařazen k sanitářům a v této jednotce vykonal hrdinský čin.

To Italové zoufale propadli v bojích u Caporetta a celá armáda nasazená na této frontě včetně sanitárních oddílů se dala na bezhlavý útek. Ne tak Erminio Pampuri, který nechtěl na bojišti nechat drahocenný náklad v podobě zdravotnického materiálu. Podařilo se mu přesvědčit jednoho místního hochy, aby mu pomohl přitáhnout vůz, naložit na něj, co se dalo, chytil krávu potulující se kolem, zapřáhl ji a poté podstoupil vyčerpávající, více než 24hodinovou anabázi ke své jednotce, v dešti opravdovém i v dešti kulek.

Již tak ne úplně nejlepší zdraví Erminiovo ještě pochroumaly děsivé frontové podmínky – ze zákopů si odnesl zápal pohrudnice. I přesto získal diplom, jehož hodnotu zvýšil dodatečným studiem gynekologie, chirurgie a všeobecného lékařství.

Velmi brzy získal vlastní praxi, a sice v obci Morimondo u Milána, kde strávil šest let. Šest let, v nichž se nesmazatelně zapsal do srdcí lidí z širokého okolí. Veden příkazáním lásky, sloužil svým bližním s obdivuhodným nasazením a byl jim k dispozici 24 hodin denně. Jeho obětavost neznala mezí. Od chudých nebral za své služby ani líru, těm úplně nejchudším dokonce za vlastní peníze obstarával léky či různé potřeby pro domácnost, případně jim nezištně věnoval nějaké peníze. Jednomu člověku dokonce věnoval i své boty, což posléze vysvětloval tím, že on

je tolik nepotřebuje, ježto jezdí bryčkou. Rodinu, která ztratila střechu nad hlavou, ubytoval ve svém domku a osobně jejím členům servíroval jídlo. Lze se pak divit, že o něm hovořili jako o „svatém lékaři“?

Zvláště když jej viděli dennodenně na mši svaté, když založil katolický spolek mládeže, v jehož čele stál, když se mladým věnoval ve svém volném čase, pokud mu vůbec nějaký pro neúnavnou službu bližním zbyl. „*Neboj se pravdy. Kde je pravda, tam je Bůh. Bůh nás volá k pravdě, ke světlu, k dobru, ke štěstí a k pokoji v tomto životě, pokud se svěříme jeho milosrdné prozřetelnosti,*“ říkával jim.

A ani v časové tísní neupouštěl od osobní modlitby, čtení a rozjímání Písma či spisů církevních Otců. To byla ostatně i jeho deviza na bojištích I. světové války, kde volný čas věnoval četbě Bible a růženci. Ty mu tehdy pomohly zvládnout všechny podoby hrůz, jimiž byl obklopen v souvislosti s válečným běsněním.

Své sestře Marii, která se stala františkánkou, napsal: „*Modlím se, aby mě pýcha, egoismus nebo jakákoli zlá vášeň neodvedly od toho, abych vždy ve svých nemocných viděl trpícího Ježíše a jeho ošetřoval a těšil. Dokud bude ve mně toto vědomí živé, jak krásná a plodná bude má lékařská praxe!*“

Rok po získání doktorského titulu vstoupil do III. řádu sv. Františka. Takto si alespoň částečně kompenzoval nenaplněnou touhu po svátostném kněžství nebo po zasvěceném životě. Tato touha v něm nicméně nikdy nepřestala žít.

V roce 1927 už mu to nedalo a požádal skrze svého duchovního vůdce, P. Ri-

carda Berrettu, provinciála milosrdných bratří, aby jej přijal do řádu. Obával se, že by mu v tom mohlo zabránit jeho charakterné zdraví, jako se mu to stalo před pár lety u františkánů a jezuitů, avšak provinciál řádu založeného sv. Janem z Boha ho z jeho obav vyvedl: „Kdyby měl být doktor Pampuri užitečným členem řádu třeba jen jeden jediný den, bude v řádu vítán,“ prohlásil.

A tak 21. října 1927 zahájil Erminio noviciát v klášteře sv. Voršily v Brescii – jak referoval milánský tisk, ke smutku bývalých pacientů, kteří těžce nesli ztrátu „svatého doktora“.

Zároveň přestal být Erminiem a stal se bratrem Richardem, kteréžto jméno si s provinciálovým souhlasem zvolil z úcty ke svému duchovnímu vůdci. Rok nato složil časné sliby a představení jej pověřili přípravou mladších spolubratří v jejich cestě za dosažením ošetřovatelského diplomu. Krom toho dostal na starost vedení zubní ordinace, a to přesto, že stomatologie pro něj byla oborem zcela neznámým. Dokázal se však do něj jakž takž vpravit. Hlavně však – stejně jako v Morimondu – působil na své pacienty andělskou dobrotou, takže jej matky prosily, aby jejich dětem požehnal. Zubař samouk, dr. Pampuri neboli bratr Richard, to striktně odmítal, nejsa kněz. Od představených nakonec obdržel povolení, aby se nad nejmenšími pacienty aspoň pomodlil.

Tato jeho bohulibá činnost však neměla dlouhého trvání. V srpnu roku 1929 u něj nastalo zhoršení zdravotního stavu, jež bylo konec konců otázkou času. Richard začal chrlit krev, zánět pohrudnice se dostal do nové, ještě horší fáze, při níž se u něj projevila komplikovaná bronchiální pneumonie. Jako lékař věděl, že to s ním nevypadá vůbec dobře. Připravoval se proto na smrt. Ta si pro něj přišla 1. května 1930.

Zesnulý milosrdný bratr byl pochován na hřbitově v rodném Trivolziu. V roce 1951 však byly jeho tělesné pozůstatky – v souvislosti se započatým beatifikačním procesem – přeneseny do farního kostela, kde spočinuly vedle křtitelnice.

Od října roku 1981 se staly předmětem úcty věřících – tehdy totiž Jan Pavel II. prohlásil Richarda Pampuriho za blahoslaveného. O osm let později pak za svatého.

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (49)

Místa v textu označená „†“ jsou slova Ježíšova, místa označená „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci.

Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření. Oproti předcházejícímu „Świadectwo“ Alice ve „Słowo pouczenia“ neoznačila každou Ježíšovu výpověď křížkem a svoji polopauzou, učinila to pouze částečně. Zachováváme autentický zápis mystičky.

Pondělí 9. 10. 1989, 12:20 h.

Povím ti dnes o povolání ke kněžství nebo k řeholi.

Podstatou povolání musí být vroucí milování Boha, milování Mne nade všechno a všechny. Láska, pro kterou se všechno opouští, zapomíná na sebe a přijímá každá obtíž a trápení.

Jde-li za hlasem povolání, není třeba očekávat nebo toužit po snadnějším životě, po menším utrpení a těžkostech než ve světě pohody psychické či fyzické.

Odejít ze světa do služby u Mne nemůže být diktováno snahou utéci od životních těžkostí ve světě, od zla, kterým je svět naplněný. Svět není peklem, a život v kněžství nebo v řeholi není nebem. Nebe či peklo každý člověk nosí ve svém srdci: nebe, když je jeho duše ponořená ve Mně, peklo, když Mne odmítá a žije podle pravidel, která mu vnucuje svět. Nebem jsem Já, a peklem všechno, co je mimo Mne.

A je možné, žiješ-li ve světě, žít zároveň v nebi lásky, nebo při žití v řeholi či v kněžství uváznout v pekle vychladlosti a sebelásky.

Cesta, na kterou povolávám Mé vyvolené, je vždy cesta Moje a Mariina – stejně tak obtížná a bolestná, vyžadující sebezápor a vytrvalost. A čím vznešenější povolání a větší touha po svatosti, tím více je cesta vystlaná mnohými bolestnými očisťováními – utrpením těla a duše.

Velké lásky je zapotřebí, aby byla překonána. Veliké odevzdanosti a důvěry Bohu – svému Snoubenci i Otci.

Jestliže srdce není plně takové odevzdanosti, zamilování a důvěry, je lépe počkat, lépe dovolit, aby srdce dozrálo, než postupovat ukvapeně, a potom utíkat jako Jonáš od lásky k Bohu k lásce k sobě, k sobectví. Když Já volám Moje vyvolené dítě a ono Mne touží uslyšet, milovat a odpovědět na Mé volání v srdci, tehdy nadejde vytožený čas: čas zasnub, které Já připra-

vím. A přijde čas dělení se o těžkosti, oběti i radosti se Mnou – Spasitelem Ukřižovaným a Zmrtvýchvstalým.

Mk 12,28-34 / Největší přikázání

Čtvrtek 11. 1. 1990, 23 h.

Nyní se Má utrpení realizují v Mých milovaných, vyvolených dětech. V nich chodím po této zemi, jako kdysi po zemi palestinské. Moji nejmilovanější a blízcí Mému Srdci vyplňují svým životem Moje spásnosné poslání.

V kom bych mohl kráčet, abych spasil svět? Koho bych mohl poslat, když ne je? Kdo by chtěl trpět a starat se z lásky k bratřím a svému Bohu?

Modli se za kněze. Je hodně svatých mezi nimi a potřebují posilu, vždýt svatost se rodí v potu a v slzách.

Ale ještě víc je ztracených, ztročených světem a hříšných. Ti potřebují pomoc: záchranu pro vlastní duše a duše těch, které oni měli zachránit, a neudělali to.

Velikou modlitbu a velké oběti potřebují Moji synové, kteří se nestali světlem světa a solí země a kteří ničí sůl a zhášejí světlo ve svých bratřích. Pros o milosrdenství a o to, aby se vzpamatovali.

Největší Moji bolesti jsou oni – potomci Mého vyvoleného syna, který se jmenoval Jidáš, a potomci kněží, kteří Mne odsoudili na smrt. Oni nadále činí to, co dělali jejich otcové. Dělají to těm, ve kterých se zjevují světu.

Trvá a opakuje se historie Izraele ve světě křesťanů.

Trvá a opakuje se osud trpících služebníků Jahveho. Až přijde, aby jejich kříž utrpení proměnil v kříž chvály.

(Pokračování)

Z knihy Alicja Lenczewska:
Słowo pouczenia.

Wydawnictwo Agape sp. z o.o., wydanie drugie zmienione, Poznań 2019.
Přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Světci ze Sieny

Ukazatelé cesty také pro naši dobu

Do toskánského města Sieny jezdí milovníci umění především kvůli velkolepému dómu, věřící křesťané ale také kvůli dvěma světcům, kteří jsou úzce spojeni se Sienou. U nás je známá svatá Kateřina. Méně známý, ale v Itálii velmi uctivaný je svatý Bernard. Oba dva jsou mimo jiné světci pro naši dobu, kdy je u nás stále přítomný koronavirus. Oba žili v době, kdy město Siena bylo sužováno morem, a oba se nebáli chodit za nemocnými, aby je ošetřovali. A dělali to z vědomého následování Krista.

Kateřina se narodila 25. března 1347 jako 25. dítě barviře Giacomina di Benincasa a jeho manželky Lapy di Puccio di Piagnone v Sieně. Již jako dítě intenzivně nábožensky žila. Zvláště ji zaujala askeze poustevníků v raném křesťanství. Chtěla je následovat, a složila proto už v sedmi letech slib panenství poté, když se jí ve vidění zjevil Kristus, oděný v kněžském rouše a s tiárou na hlavě. Stejně jako mnoho jiných, kteří se zcela zasvětili Bohu, musela bojovat s odporem rodičů, kteří ji chtěli provdat. Ale Kateřina byla vytrvalá a věrná Kristu, dokonce si ostříhala vlasy jako vnější znamení svého rozhodnutí.

Nejprve žila jako poustevnice doma, pak se v 18 letech připojila ke Třetímu řádu dominikánů a přijala povolání k péči o nemocné. Starala se přitom především o nemocné morem a sama se nakazila. Ale uzdravila se a znovu se věnovala ošetřování nemocných. Pověst o jejím nezištném působení se roznesla mezi lidem. Kateřina se stala pro mnohé příkladem nejenom pro své nezištné působení mezi vysoce infekčními pacienty, ale také kvůli svému hlubokému [mystickému] vztahu s Bohem. Dokonce kázala na ulici slovo Boží, z čehož se musela zodpovídat dominikánkám. Ale [o věroučné správnosti svého kázání – pozn. red.] dokázala přesvědčit i kapitulou řádu. Poznali, že mluví skutečně svatá žena, která vede ke Kristu i mnoho jiných.

Kateřina ale také nemlčela ke zlořádkům církve v tehdejší době. Existovali ten-

krát hodnostáři, kteří nebyli vůbec příkladem, ale šlo jim více o to, vést přepychový život, než následovat Krista. Kateřina dostala poznání, že je nutné, aby se papež, který tehdy sídlil v Avignonu, vrátil zase do Říma. Skutečně se jí podařilo papeže Řehoře XI. přimět k návratu. Ale její radost netrvala dlouho, protože krátce potom byl zvolen vzdoropapež. Toto schizma trápilo Kateřinu tolik, že zemřela ve 33 letech – také vyčerpaná svým asketickým životem.

Kateřina Sienská se zabývala i oprávněností žen k posvátnému úřadu. Ale svým postojem ukazovala na něco jiného: na svatý způsob života, tedy že připravenost k sebeodevzdání a k oběti v lásce ke Kristu je důležitější než získání nějakého úřadu. A její životní cesta připomíná také těm, kteří přijali nějaký úřad, aby vedli svatý způsob života.

Příkladem duchovního, který rovněž vedl svatý život, byl [františkánský misionář] **Bernard ze Sieny**. I on se staral s velkou obětavostí o nemocné morem. Později se také nakazil, ale uzdravil se. Bernard se narodil 8. září 1380, v roce Kateřiny smrti. Nejprve studoval kanonické právo, opustil ale své studium, když v roce 1397 znovu vypukl mor, a věnoval se službě nemocným. V roce 1402 vstoupil k františkánům minoritům, ale o dva roky později přešel k řádové odnoži observantů a už jako kněz kázal pokání a přivedl mnoho lidí k obrácení. V řádu ochotně přijímal také službu obyčejného vrátného. A když ho papež chtěl jmenovat biskupem Sieny, odmítl.

Byl především lidovým kazatelem, který si získal srdce lidí. Rozhodující roli

PO STOPÁCH SV. KATEŘINY A BERNARDA ZE SIENY

Kdo se chce jako poutník vydat po stopách sv. Kateřiny a Bernarda ze Sieny, nenajde je jenom v samotné Sieně. Ve městě je rodný dům Kateřiny (Santuario di Santa Caterina da Siena) nedaleko dominikánské baziliky na západ od městského centra. Kateřina je však pochována v Římě, v pozoruhodném kostele Santa Maria sopra Minerva v bezprostřední blízkosti Pantheonu.

Na východ od historického centra Sieny je vedle františkánského kostela Oratorium svatého Bernarda, severovýchodně od dominikánského kostela. Úzce je se světcem spjata Basilika dell' Osservanza vně města severovýchodně od centra. Tam, kde dnes stojí kostel, žil Bernard v roce 1444 jako poustevník. Stopy svatého Bernarda je možné nalézt také v idylické poustevně Carceri nad Assisi. Místo posledního odpočinku našel v bazilice San Bernardino v hlavním městě provincie Abruzzo v L'Aquila.

v tom hrálo nepochybně to, že žil hluboce z lásky ke Kristu. Proto byl také často zobrazován se zářivým věncem, ve kterém bylo vidět písmena IHS čili počáteční písmena slov „Iesus hominum Salvator“ – „Ježíš je Spasitel lidí“. Tento symbol se později stal znamením jezuitů.

Bernard ze Sieny zemřel 20. května 1444 na cestě do L'Aquila v Abruzzách.

Dnes se mnozí zabývají otázkou, jak najít východisko z krize církve. Bernard a Kateřina ze Sieny mohou být příkladem. Odevzdali se beze zbytku lásce ke Kristu a z jejich plodů mohli pro něho nadchnout také jiné.

Z Der Fels 7/2020 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)

Svatý Josef – ochránce a služebník tajemství víry

Stává se zřídka, aby se ve dnech rozjímání o tajemstvích Krista a Marie pomyslelo na svatého Josefa. Často máme dojem, že světlo, které dopadá na Marii, stává svatého Josefa do stínu. Tak se stává, že někteří křesťané dnes nevidí postavu Mariina muže a zákonného otce Ježíšova jako někoho velkého a významného, ale používají ho, aby popírali podivuhodné početí a porod Pána a panenství Matky Boží.

Ale evangelia Matouše a Lukáše mluví ve svých vyprávěních o dětství Páně jinou řečí. Jsou naplněna duchem úcty a obdivu k osobě ochránce Svaté rodiny. Také mnoho křesťanů je dojata pokornou pohotovostí světce pro slovo Boží, poslušností vůči své víře a bezpodmínečnou oddaností Matce a Dítěti. Tak zůstává svatý Josef pro věřící nadčasovým příkladem pravé zbožnosti a opravdové spojitosti Krista s Marií.

Ale takovým vzorem je pro nás nejenom kvůli své prosté zbožnosti a svým domácím ctnostem. Vzor svatého Josefa a jeho nenásilný příklad, který zapadá zcela do všedních dnů křesťanů, má hluboký základ v obsáhlém dějinném poslání, které pozvedá tak skromného světce do všeobecnosti a univerzálnosti. Ta spočívá v jeho povolání být ochráncem a také služebníkem ústředního tajemství křesťanské víry, totiž přijetí lidství Syna z Marie působením Ducha Svatého.

1.

Výraz „tajemství víry“ známe z liturgie, kněz jej pronáší k věřícím při mši svaté po svatém proměňování. Ale v dnešních dnech nemůžeme přehlédnout, že se tajemství už nepokládá za jádro víry. Víra se už nepokládá za pokorné „ANO“ ke slovu Božímu, které sice nikdy není nerozumné, ale současně přesahuje pouhý rozum.

V době nového osvícenství se stala víra volbou určitých náboženských hodnot podle rozumu, která poskytuje člověku životní pomůcku. Tak vede takto chápaná rozumová víra ke známému „křesťanství volby“, při němž člověk vybírá, co je mu právě chutné a srozumitelné. Taková víra se už nevztahuje k tajemství, není na něm upevněna a na něj soustředěna. Ale

víra bez tajemství je nestálá, proměnlivá a vydaná na pospas lidským rozmarům.

Velký humanista J. W. Goethe ještě věděl, že uznání tajemství a úcta k mystériu patří k podstatě člověka. To je vyjádřeno známými slovy: „Největším štěstím myslícího člověka je, že zkoumá zkoumatelné a nezkoumatelné v klidu uctívá.“ To bohužel dnes dávno neplatí. Tajemství musí být poznána a brzy také popřena.

Začíná to prakticky u tajemství panenického početí a porodu Ježíšova a pokračuje to potom pozměněným výkladem všech ostatních článků víry. Jestliže někdo vysvětluje Josefem ochraňované podivuhodné vtělení Syna Božího jako legendu, musí následkem toho udělat podstatně škrt ve všech křesťanských pravdách.

Jinak je tomu u svatého Josefa. On patří spolu s Marií k prvním nositelům tajemství a v přeneseném smyslu k prvním věřícím Nového zákona. Vždyť to, co mu bylo řečeno Božím zjevením, by-

Obraz v kostele Neposkrvněného početí v Cuzco ukazuje sv. Josefa jako ochránce Svaté rodiny. Energicky a s důvěrou kráčí vpřed. Kam pak Svatá rodina jde, tam rozkvétá ráj. Malíř to vyjadřuje květinami, čistou vodou a ptáky.

lo pro něho neslýchané a nepochopitelné. Ale toto přesto není protikladné a nesmyslné, protože to řekl Bůh, bylo to vedeno Boží moudrostí a odpovídá to pro člověka nepochopitelnému, ale přesto podivu-

Leo kardinál Scheffczyk

hodnému plánu. Svatý Josef ví, že k víře patří ono mimořádné, rozum přesahující a podivuhodné. To znamená: tajemství víry, především víra ve vtělení Boží, která věřícího netíží. Ukazuje mu ovšem v prvním okamžiku mohutnou velikost Boží, která člověku dává poznat jeho nepatrnost před Bohem. Pak ho ale pozvedne tajemství k Bohu nahoru, rozdmýchá jeho touhu po Bohu a zvěstuje naději ve své vlastní zdokonalení u Boha.

Svatý Josef je nám toho živým důkazem. Jako první zastávce a strážce ústředního tajemství víry zůstává pro nás stálým vzorem a mocnou pobídkou. Pro něho jdou víra a zázrak společně. V této víře roste před našima očima v jedinečného ctitele, ochránce a obránce tajemství Krista a Marie.

2.

To, co je na svatém Josefu příkladné, nespočívá jenom v ochraně tajemství, nýbrž také ve službě tajemství spásy, vykonávané celým životem. Všeobecně vzato zdůrazňuje křesťanská zbožnost všední odevzdanost a připravenost ke službě svatého Josefa jako muže Marie a jako zákonného otce Ježíše Krista. Jeho otcovskou péčí o dítě, práci pro zajištění jeho života, jeho růstu a jeho výchovu. To je nenahraditelný přínos pro život Ježíše Krista a k ochraně jeho Matky. Tato otcovská služba v dětství Syna nám může

ukázat také živý cit pro dnes tak často zneuznanou roli otce. Tak byla vymezena přirozeně lidská služba Josefova v jeho mimořádném otcovství.

Ale kromě toho si musíme dát pozor na dalekosáhlý význam Josefov pro dějiny spásy a na univerzální službu pro spásu v Kristu. Z jedinečného otcovství Ježíšova, které bylo Bohem chtěné a řízené, vyplývá univerzální význam otce Josefa, který ho stává po bok Ježíše a Marie. Je to on, který na základě svého původu zařazuje Ježíše právě do řady předků po Davidovi a zjednáva mu tím uznání jako syna Davida a očekávaného Mesiáše. Je také tím, který dává Ježíši jméno, které „je nade všechno jméno“, jak říká sv. Pavel (Flp 2,9). Toto jméno znamená „Jahve je spása“. Kristus je tedy pro celý svět určený nositel spásy, současně Emanuel, to znamená „Bůh s námi“. Tím, že Josef přijímá od Boha toto jméno a dává je Synu, přiznává se sám k víře v Mesiáše, podporuje tuto víru, dosvědčuje ji a šíří před celým světem, a koná tak službu pro tajemství Mesiáše.

Svatý Josef jako pěstoun Dítěte, lilie ukazuje na jeho věrnost úkolu Božímu. Dítě se uvolňuje z rodinných vazeb. Je vidět budoucí kříž, což je vyznačeno na oděvu. Třetí osoba na obraze je sv. Katerina Alexandrijská. Vyznačovala se také moudrostí, prodchnutou vírou.

Co je důležité pro rodinu? Blaho dítěte. Při hrách vrůstá do světa. Blaho otce a matky. Práce není samoúčelná. Slouží soudržnosti rodiny.

Církevní otcové ale upozorňovali ještě na jinou okolnost, která spočívá v Josefově přínosu k zakotvení Ježíše v celých dějinách spásy. Vycházejí z pravděpodobnosti, že zápis Josefa do daňového seznamu Římské říše v době narození Ježíše v Betlémě není ještě uzavřen. Jestli je tomu tak, pak by bylo jméno Ježíšovo Josefem oficiálně zaznamenáno do seznamu obyvatel Římské říše. Pro víru je tato událost významná z hlediska dějin spásy. Ježíš byl zapsán nejenom demonstrativně přijat do občanství „celého světa“, nýbrž bylo mu tím také vykázano místo, odkud měl působit jako Zachránce, jako Spasitel celého světa.

Svým aktivním otcovstvím začlenil Josef Pána oficiálně do společenství lidí a uvedl místo, ze kterého Kristus, spása světa, měl nastoupit a vykonávat svoji vládu. Prostý Josef byl tím povýšen na osobnost světových dějin spásy. Jeho otcovství vůči Vykupiteli bylo službou světové platnosti Vykupitele a pomohl mu k podobné světové platnosti ve službě tajemství.

3.

Na základě tohoto univerzálního postoje svatého Josefa jako ochránce a služebníka tajemství spásy se dá také porozumět, proč byl tento světec povýšen v úctě věřících na ochránce tajemství církve. Křesťanská zbožnost již zjevně brzy uznala, že Josefov význam není omezen na postavení u jeslí a v domě v Nazaretě. Proto bylo svatému Josefu v průběhu času přiznáno nejenom patrocínium jednotlivých kos-

telů, ale také ochranný patronát nad zakladateli řádů, nad diecézemi, ba i nad celými zeměmi. Papež Pius IX. ho v roce 1870 jmenoval ochráncem celé církve.

Jako ochránce a služebník tajemství Krista a Marie se stal ochráncem tajemství církve jako celku. A to právem. Neboť v Marii, předobrazu církve, byla celá církev předurčena a založena. Ve Svaté rodině prožila církev svoje první organické rozšíření do sociální a všeobecné lidské oblasti, což již byla příprava velké rodiny Boží, kterou církev jako celek tvoří.

Tajemství církve, v němž pokračuje život Ježíše Krista, bylo vždycky utlačováno velkými nebezpečími, vnějšími i vnitřními krizemi. Také dnes prožíváme takovou těžkost. Má svůj základ v tom, že církev již není považována za božské tajemství v lidské podobě, nýbrž za nábožensko-sociální výhonek ve světové společnosti, jako lidmi vytvořený a manipulovatelný.

Zde znamená pro nás svatý Josef ve své víře a ve své úctě k tajemství víry pomoc k uznání a uctívání velkého tajemství církve jako svátosti spásy v tomto světě. Josef se stal skrze Boha právě ve své lidské nepatrnosti, ve své malosti a slabosti významným pro celek světa a církve. V Kristu a Marii hájil současně celistvost spásy, za což ho věřící učinili ochráncem celého života až do smrti. Tak je také zvláště povoláním ochráncem a služebníkem velkého tajemství církve, které nikdy dostatečně neuctíme a kterému nemůžeme dosti sloužit. V jeho postavě obdivujeme Bohem stvořené spojení lidské nepatrnosti a Bohem dané velikosti také na církvi. Proto k němu můžeme pojmout zvláštní důvěru, protože se také dnes ukazuje jako pomocník církve a povzbuzuje nás ke službě církvi. V této situaci, v níž se už nemůžeme spolehnout na svoje síly, nesmíme pohrdat jeho silou. Ta nám pomůže znovu pochopit církev jako tajemství Boží ve světě, jemuž také my můžeme pomoci ke spásě všech, abychom tak mohli být Bohem povýšeni do opravdové velikosti.

*Z Der Fels 3/2019 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Svatý Josef a oběť mše svaté

Svatý Josef sice v evangeliích nepromluvil ani slovo, ale jeho tiché hrdinství promlouvá nahlas nejen o jeho úloze jako o „Ochránci Vykupitele“ a „Patronu univerzální církve“, ale i o jeho významu v liturgickém životě církve.

Dějiny zpočátku hovoří jen málo o úloze sv. Josefa v liturgii – alespoň v prvním tisíciletí církve. Od jejího počátku totiž zůstává sv. Josef většinou jakoby skrytý i v rámci liturgického slavení, které vyzdvihuje důležité události z Ježíšova pozemského života – jako jsou Vánoce, Zjevení Páně a Obětování Páně v chrámě – při kterých byl však přítomný i on. Od roku 900 však sv. Josef začíná v životě církve být čím dál více zviditelňován, až do roku 1962, kdy se stává součástí liturgie poté, co papež Jan XXIII. přidává jeho jméno k 1400letému kánonu mše svaté (k první eucharistické modlitbě). Papež Benedikt XVI. navrhl, aby se i do ostatních eucharistických modliteb řádné formy mše svaté zahrnulo jméno sv. Josefa, což potom vyústilo v dekret papeže Františka v roce 2013.

Ačkoli se rozhodnutí papeže Jana XXIII. nesetkalo tehdy se všeobecným souhlasem, ukazuje se to jako vedení prozířetelnosti, protože každou neděli nyní věřící prosí o přimluvu sv. Josefa, který je jako příkladný manžel a otec důležitý pro současná rozpadlá manželství, rodiny, domovy, což je ve 20. a 21. století výsledkem normy chování. Svátý Josef však v rámci liturgie není jen mocným přimlucem, ale i pravým a nefalšovaným vzorem zbožnosti. Svým tichým evangelním svědectvím a patronátem jako ochránce Krista a jeho církve se tento tesař z Nazaretu může klidně považovat také za univerzálního patrona liturgie. Jako tichý svatý, který věrně chrání Svatou rodinu, provází svou ochranou i katolíky celého světa v prohlubování jejich lásky a chápání liturgie.

Úcta k sv. Josefovi v dějinách

Podle Lynn Boughtonové, pomocné profesorky na Liturgickém institutu University St. Mary of the Lake v Mundelein ve státě Illinois, se vzhledem k tomu, že liturgický život církve a úcta ke svatým se začaly více rozvíjet až později, se kromě zmínek o sv. Josefovi v Písmu svatém hovoří o něm v dějinách liturgie v prvním ti-

sícletí jen velmi málo. „První známý kalendář církevních svátků, který se nazývá Chornicon, byl zveřejněn v roce 354, ale neobsahuje ani jeden svátek zasvěcený sv. Josefovi,“ uvedla Boughtonová pro Register. „A neobsahuje ho ani přepis modliteb pro mše svaté během roku v Leonine/Verona Sacramentary, sepsaný v roce 560.“ Až otec Richard Gilsdorf ve své knize *Go to Joseph* (Běžte k Josefovi) uvádí některé důkazy o tom, že prvotní církev uznávala sv. Josefa přinejmenším formou posvátného umění a architektury.

„Je znám například obraz sv. Josefa z 3. století a kostel, který ve 4. století nechal v Nazaretu k jeho úctě postavit sv. Helena. V přísně liturgickém smyslu však byla většina svátků v prvotní církvi zasvěcena slavení událostí z Ježíšova pozemského života – Vánoce, Zjevení Páně, Obětování v chrámě a pochopitelně Velikonoc, zatímco slavení svátků svatých bylo v prvotní církvi zaměřeno především na mučedníky. A protože Maria ani Josef nebyli mučedníky, neměli v cyklu slavností svůj svátek. Tak či onak je s úctou připomínali při slavení všech výše uvedených událostí Ježíšova života, kterých se zúčastnili. Maria se samozřejmě s úctou připomíná (hned po Ježíši) v rámci slavnosti Zvěstování Páně 25. března a oba, Maria i Josef, se uctívají (po Ježíši) v rámci Vánoc, Zjevení Páně a Obětování Páně

v chrámě. Kromě mučedníků se další svatí, včetně Marie a Josefa, začali do liturgického kalendáře začleňovat až v 7. století. Od poloviny 10. století se v liturgickém kalendáři objevuje svátek sv. Josefa 19. března, tedy neplatí všeobecné přesvědčení, že tento svátek zavedl až papež Pius IX. v roce 1870. Ten přidal sv. Josefovi atribut »patron univerzální Církve«, a proto se i v současnosti naléhavěji objevuje téma úcty k sv. Josefovi.“

Kánonický svatý

Součástí posvátné liturgie se sv. Josef stal i díky osobnímu zasvěcení papeže Jana XXIII. tomuto světcí. Dne 1. listopadu 1962 vydal papež Jan XXIII. dekret (s účinností od 8. prosince téhož roku), aby se jméno sv. Josefa začlenilo do mešního kánonu. Toto rozhodnutí vedlo ke kontroverzi, neboť někteří církevní představitelé byli proti této změně. Dom Prosper Gueranger ve své knize *Explanation of the Prayers and Ceremonies of the Holy Mass* (Vysvětlení modliteb a obřadů mše svaté) z roku 1885 píše: „... svatá Církve se odvrací od manipulace a modifikace i v těch nejmenších detailech v liturgické modlitbě, ustanovené a posvěcené křesťanským starověkem.“ Podle Petera Kwasniewského ze St. Paul Center v Steubenville v Ohiu, i když je to menšinový názor, se jeho opozice zakládá na principu souvisejícím se zdrženlivostí v rámci případného „vměšování“ do liturgie, jmenovitě do kánonu. Tato relativně malá změna může mít podle Kwasniewského dalekosáhlé následky v tom, že vytváří precedens pro další možné změny v liturgii způsobem, jaký neschválil Druhý vatikánský koncil: „1400 let byla na Západě jen jedna eucharistická modlitba, která se většinu toho času a na většině míst ani trochu nezměnila. Tato papežova úprava nejúspěšnější z modliteb římského obřadu naznačuje, že další radikálnější změny jsou už možná na dosah, když se za ně papež svou autoritou postaví. Jana XXIII. následoval Pavel VI., který za pár let zavedl úplně nové eucharistické modlitby.“

Podle viceprezidenta St. Paul Center, Mikea Aquilina, se však přidání jména sv. Josefa do kánonu ukazuje jako **zdravé a prospěšné vylepšení liturgie**: „Liturgie se obvykle reformuje zdola nahoru, a ne naopak. Dlouho předtím, než papež svou autoritou zavede změny, zkoumají se

také požadavky a návrhy úcty obyčejných lidí k danému světcovi. Takto se liturgie vyvíjí a zůstává obcerstvením pro církev. "V roce 1966 otec Ralph Wiltgen ve své knize *The Rhine Flows into the Tiber* (Rýn se vlévá do Tibery) poznamenává, že rozhodnutí Jana XIII. začlenit sv. Josefa do kánonu bylo jednak reakcí na požadavky věřících a jednak reakcí na celosvětovou horlivou úctu k sv. Josefovi, která téměř po století dospěla k vrcholu. Dále píše, že Jan XXIII. je autorem 75stránkové brožury, ve které provází historii sporadických, ale intenzivních kampaní už od roku 1815, během nichž se posbíraly stovky tisíců podpisů duchovenstva i laiků a které byly následně poslány do Vatikánu. Žádalo se v nich, aby se sv. Josef ctil i prostřednictvím liturgie. A dodává: „*Jménu sv. Josef, které se v kánonu mše svaté vyslovuje hned po jménu Panny Marie, se tak doktrinálně i liturgicky oficiálně připisuje význačné postavení ve svatosti, hned po Panně Marii, nad všemi ostatním svatými.*“

Modlitby ve středu

Podle otce Donaldal Callowaye, autora knížky *Consecration to St. Joseph: The Wonders of Our Spiritual Father (Zasvěcení se sv. Josefovi: Zázraky našeho duchovního otce)*, zastává sv. Josef v liturgickém životě svou úlohu: Každý den v týdnu bývá v souvislosti s liturgií na něco zaměřený – co se týče breviáře, liturgických čtení při mši, anebo například sobota je dnem Panny Marie, neděle je samozřejmě zasvěcená našemu Pánu, proto se nazývá Den Páně, ale *máme i den, kdy uctíváme sv. Josefa - je jím středa*. Středu zmiňuje i papež František v souvislosti s vyhlášením Roku sv. Josefa v *Patris Corde*, a především měsíc březen, který je už tradičně zasvěcen sv. Josefovi. O středách se mají sloužit mše svaté s důrazem na sv. Josefa, v blízkosti oltáře se může umístit světcová socha. M. Aquilin však zdůrazňuje, že sv. Josef je duchem přítomný na každé mši svaté, při každém proměňování obětí: „*Když pracujeme jako sv. Josef, vnímáme i spojitost naší práce s Nejsvětější obětí. Vnímáme to také jako něco, co děláme pro Ježíše a Marii, abychom je potěšili.*“

Zdroj: www.ncregister.com;
www.lifenews.sk

Přeložila -jk- (Redakčně upraveno)

Svatý Josef - naš mocný přímluvce v nebi

V Santa Fe, hlavním městě státu Nové Mexiko (USA), se nachází loretánská kaple. Její interiér zdobí zvláštní schodiště, které vzniklo za podivných okolností. Říká se o něm, že je vytvořil sám svatý Josef.

V roce 1872 arcibiskup Santa Fe, P. Jean-Baptiste Lamy, přivedl do své mladé diecéze sestry loretánky, které tam měly vést školu pro dívky. Během několika let byl postaven klášter spolu s kaplí. Ta měla být v menším měřítku kopii proslulé pařížské Sainte-Chapelle, kterou ve 13. století král Francie - sv. Ludvík - vybudoval pro uchování trnové koruny a jiných relikvií Spasitelova umučení přivezených z křížové výpravy. Jenomže před ukončením prací byl projektant loretánské kaple - známý francouzský architekt Antoine Mouly - zavražděn. Tehdy se ukázalo, že nestačil zpracovat projekt na kůr kaple vedoucích schodů...

Tajemný tesař

Mohlo by se zdát, že v nově vzniklé kapli postačí jenom dodělat chybějící schody na kůr. Ukázalo se však, že se tento úkol prakticky nedá vykonat. V tom prostoru svatyně se nepočítalo s žádnými tradičními schody! Z tohoto důvodu se žádný z architektů či stolařů požádaných o pomoc nechtěl ujmout jejich zhotovení. Za takových podmínek se na kůr dalo vstoupit jedině ze žebříku. V této situaci sestry loretánky došly k názoru, že jedině díky modlitbě budou schopny vyřešit onen problém. O pomoc se obrátily na sv. Josefa, který byl přece tesař.

Psal se rok 1881. V poslední den novény ke sv. Josefovi konané sestrami na klášterní bránu zaklepal vousatý, chatr-

ně oblečený stařík. Doprovázel ho oslík, který vzl bedny s náradím. Cizí muž se nepředstavil. Moc nemluvil, řekl jen, že je tesař, že slyšel o potíži sester a že je ochotný schody na kůr udělat. Tajemný příchozí tedy začal s prací. Nepotřeboval žádnou pomoc, ale nechtěl ani, aby mu někdo překážel; po dobu své práce zamýkal kapli na klíč. Za několik měsíců už byly schody hotové. Když matka představená spatřila hotové dílo, běžela pro ostatní sestry. Jaké bylo jejich podivení, když se ukázalo, že tajemný tesař hned po skončení práce úplně zmizel, aniž by si vzal odměnu! Ačkoliv začaly podivného staříka na oslíku hledat, a dokonce vypsaly odměnu, nebyl nikdy nalezen...

Zázrak fyziky i architektury

Tři tajemství obklopují spirálové schody v loretánské kapli v Santa Fe: identita jejich tvůrce, technologie jejich provedení (včetně druhu použitého dřeva) a uplatněná konstrukce, která odporuje fyzikálním zákonům!

Když bylo elegantní okrouhlé schodiště dokončeno, tesař zmizel bez odměny a díků. Odhodlané řeholnice dokonce kvůli té záležitosti umístily ohlášení v místních novinách. Každá stopa po řemeslníkovi však zmizela. Po bezvysledném hledání nakonec loretánky došly k závěru, že tím tajemným tesařem byl sám sv. Josef, že jim přinejmenším přišel na pomoc v podobě staršího člověka. Od té doby byly

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

ovce a moje ovce znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stáde, jen jeden

pastýř. Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.“

schody nazývány zázračnými a staly se cílem mnohých poutí.

Geniální tvůrce schodů, ať to byl kdokoliv, zanechal nádhernou konstrukci. Koncepte schodů je dodnes považována za novátorskou a některé záležitosti spojené s jejich vybudováním jsou obtížné k vysvětlení i pro dnešní vědu. Na jejich postavení tesař nepoužil ani jediného hřebíku, ani jednoho šroubku, ani kličku – všechno nahradily hranaté dřevěné kuličky. Spirálové schody mají tvar šroubovice, která dvakrát vykonává obrat o 360°. Tesař zhotovil dvě vzpůsobené spirály čili dvě dřevěné kolejnice, na které položil 33 schodů. Ty spirály nebyly zhotoveny z jednoho velkého kusu dřeva, ale z mnoha menších, vzájemně spojených částí. Jejich sestavení bylo tedy mnohem komplikovanější, a samotná konstrukce tímto způsobem vzniklá musí být méně pevná a více podléhající přetížení. Podle fyzikálních zákonů nemají schody držet pohromadě, protože jim neslouží žádná podpora ani sloup, kolem kterého by se točily, o který by se opíraly. Neopírají se také o žádnou stěnu. Podle vědy by ty schody měly spadnout už pod tíží jedné osoby. A přesto nejenom že zkoušku času přežily, ale ještě s úspěchem, po 140 let až dodnes, plní svoji roli. Nejenom na nich stálo zároveň několik lidí! Originální schody neměly zábradlí. Teprve po 10 letech je dostavěl jiný tesař – Phillip August Hesch.

Schody byly zhotoveny z vzácnějšího druhu smrku se značnou odolností. Tento druh se na území státu Mexiko nenachází. Nejbližší místo, kde roste, se nachází na Aljašce, vzdálené od Santa Fe 6 000 kilometrů! Bez odpovědi zůstává otázka, jakým způsobem stařec, který měl k dispozici jen oslíka, mohl odtud přepravit tak velké množství dřeva, aby to stačilo na zhotovení schodů.

Musíme dodat, že představená sester loretánek se při hledání ztraceného tesaře setkala se všemi dodavateli dřeva v oblasti Santa Fe. Nikdo z nich ale neviděl starce s oslíkem...

Schody se zachovaly dodnes a jsou nyní předváděny jako příklad vynikajícího tesařského umění. Aby mohla být zhotovena jejich současná kopie, muselo by se zaměstnat šest odborníků a jeden nebo dva inženýři; kromě toho by bylo

Spirálové schody mají tvar šroubovice, která dvakrát vykonává obrat o 360°

nutné používat precizně měřicí přístroje a speciální nářadí k ohýbání dřeva v požadovaném úhlu. Zatímco, jak ujišťovala představená kláštera loretánek – matka Magdalena – tajemný tesař neměl ani pomocníka, a navíc ani speciální nářadí. Podle jejího vyjádření měl s sebou pouze: „Pár kladiv, podivně vypadající pilu a metr v podobě velkého písmene T a dláto.“

Nedá se také lhostejně pominout symbolika ukrytá v celé té neuvěřitelné, ale pravdivé historii. Počet schodů – 33 – se nepochybně pojí s věkem Kristovým.

Zázračné schody dodnes udivují svojí neobvyklou konstrukcí

Rovněž i samotný název města, kde se onen zázračný příběh odehrál – Santa Fe (španělsky *Svatá Víra*) – velí zastavit se s úžasem nad silou víry, modlitby a možných přímluv svatých. Schody ze Santa Fe jsou zřejmě nejvyhlášenějším ze zázraků sv. Josefa. Známa jsou ale i četná další překvapivá svědectví o moci přímluv tohoto svatého.

Patron dobré smrti

V roce 1930 P. Adam Sikora pracoval jako vikář v Boryslawi (dnešní Ukrajina). „Jednou večer, když už ležel na lůžku a usnul, někdo silně zaklepal na zavřenou okenici, probudil ho a důrazně volal: »Prosím, hned pojdte k nemocnému, který umírá v domě na ulici Sobieského č. 50 ve druhém patře!« Kněz vstal, vyšel na verandu, aby se podíval na osobu, která by ho doprovodila k umírajícímu, ale nikdo tam nebyl. Vrátil se tedy do bytu a uleh do postele. Zakrátko uslyšel znovu klepání a důrazné volání, aby se vypravil k nemocnému. Vyšel z verandy, ale člověk, který ho vyzýval k cestě, tam nebyl. (...) Leh si do lůžka, ale tentokrát už v oblečení. Za chvíli, navzdory zamčeným dveřím, vchází bez klepání do dveří věkem starší muž, přistupuje k lůžku, uchopí ležícího kněze, vytahuje ho z postele a říká přísným, rozkazujícím hlasem: »Okamžitě jdi na tu adresu, protože ten člověk umírá!« Po těch slovech tajemná postava zmizela. Kněz pochopil, že má co do činění s nějakým nadpřirozeným jevem, kterému nemůže vzdorovat. Spěchá tedy do kostela, bere ze svatostánku Nejsvětější svátost, vezme svaté oleje a jde na ulici Sobieského do čísla 50. Zvoni u brány a hlídači oznamuje, že je pozván k nemocnému. Strážný udiveně odpovídá, že mu není nic známo, že je tu někdo nemocný a že si zval kněze. Když ho kněz informuje, že ho trojím ťukáním někdo zval na tu adresu, protože ve druhém patře umírá člověk, strážný si vzpomněl, že tam doopravdy je nemocný lékař, ale že to je člověk nevěřící, který asi kněze nepřijme. Na knězovu prosbu ho vede do druhého patra a ukazuje na byt nemocného. Ve dveřích se ukazuje lékařova žena a ptá se: »Co vás sem vede v takové době? Přece ani muž, ani já jsme kněze nevolali, protože oba jsme nevěřící; zbytečně jste se trmácel.« Kněz řekl, že ho

k nemocnému pozval nějaký starší muž, řekl mu přesnou adresu a přinutil ho, aby se sem vydal. Žena překvapená tím sdělením se rozhoduje zavést kněze do pokoje nemocného. Když nemocný kněze spatří, chce vědět: »Kdo vás sem dovedl?« Kněz mu líčí průběh trojí výzvy jakéhosi staršího člověka s šedivým vousem, který ho prostě vyhodil z postele a přikázal mu spěchat k nemocnému na uvedenou adresu. Lékař se zamyslel a vyběhl ženu, aby ze sousedního pokoje přinesla obraz, který tam visí na zdi. Kněz poznává, že to právě ten člověk z obrazu ho pozval k nemocnému. Tehdy lékař dojatým, chvějícím se hlasem vyprávěl, jak mu jeho umírající matka onen obraz sv. Josefa předala zároveň s modlitbou napsanou na kartičce, s modlitbou ke sv. Josefu o šťastnou smrt, a přikázala mu, aby se tu modlitbu modlil po celý život. A hovořil dál: »I když jsem viru ztratil a spolu se ženou jsem nevěřil v Boha, tak přece, abych dodržel slovo dané matce, jsem tu modlitbu automaticky odříkával. Teď vidím, že mi svatý Josef nedovolil zbytečně zahynout. Prosim, abyste mne vyzpovídal a smířil s Bohem.« Po zpovědi zbožně přijal svatě přijímání jako Boží pokrm na cestu do věčnosti a svátost pomazání nemocných, a za to vroucně děkoval mladému knězi, který k němu v takovou dobu přišel. Kněz odcházel spokojený, že mohl nemocnému tak posloužit, a odcházel k výtahu. Nestačil tam ani dojít, když doběhla žena nemocného a plačíc zvolala: »Otče, můj muž umírá!« Kněz se vrátil a pomodlil se modlitby za umírajícího. Katolický pohřeb vedl P. Adam na prosbu doktorovy ženy.“ (svědectví P. Dominika Buszty, cit. z www.wobroniewiary.itradycji.wordpress.com)

Svatý Josef Dělník – věrný Snoubenec Panny Marie, patron rodin, křesťanských manželství, pracujících a dobré smrti, vzor čistoty, naděje nemocných, opatrovník církve svaté, postrach zlých duchů, krotitel závislosti a nezvládaných náruživostí – je naším mocným přímluvcem v nebi. K němu je také možné se utíkat s prosbou o nalezení dobré ženy/dobrého muže, odpovídající práce a ve všech duchovních i materiálních těžkostech.

*Z Miłujcie się! 3/2020 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Papež během Missa chrismatis: Kříž k tomu patří

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

věta již obsahovala zárodek násilí, které se potom proti Ježíšovi rozpoutalo.

Jde tu o hybnou větu, jako když někdo řekne: „Tohle už je příliš!“ a zaútočí na druhého, nebo prostě odejde.

Ježíš, který v jiných případech mlčel nebo odešel, se tentokrát rozhodl odpovědět a demaskoval logiku zla, která se skrývala za zdáním prosté vesnické klevěty. „Jistě mi řeknete toto přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! O čem jsme slyšeli, že se dalo v Kafarnaum, učiň i zde, kde jsi doma.“ (Lk 4,23) „Uzdrav sám sebe...“

„Ať se sám uzdraví“ – tady se skrývá ten jed! Je to stejná věta, která bude provázet Ježíše až na kříž: „Jiné zachránil, ať zachráni sám sebe!“ (Lk 23,35) Nebo „Zachraň i nás!“, jak dodal jeden ze dvou lotrů (srov. Lk 23,39).

Ježíš jako vždycky nevede dialog se zlým duchem, nýbrž odpovídá slovy Písma. Ani proroci Eliáš a Eliša nebyli svými vlastními přijati. Místo toho je přijala fénická vdova nebo Syřan nemocný leprou. Tedy dva cizinci, dva lidé jiného náboženství. Tady se tne do živého a vede to k tomu, co prorokoval charismatický stařec Simeon. Totiž že se Ježíš stane „znamením, kterému se budou vzpirat“ (Lk 2,34).

Ježíšova slova mají sílu nechat vyjít na světlo to, co nosíme ve svém srdci, což je obvykle směs, podobně jako zrno a plevy. A toto vede k duchovnímu boji. Když v evangeliu vidíme skutky velkorysého Pánova milosrdenství, slyšíme jeho blahoslavenství, ale také jeho „běda vám!“, očitáme se v situaci, kdy si to musíme rozmyslet a vybrat si. V tomto případě jeho slova přijata nebyla a to způsobilo, že zástup podnícený zlobou se pokusil ho zabít. Ale ještě nenastal ten správný čas a Ježíš, jak říká evangelium, „prošel jejich středem a bral se dál“ (Lk 4,30).

Ještě nebyl ten správný čas, ale rychlost, se kterou se rozpoutává zuřivost a zběsilost, ve které jsou schopni Ježíše v tu chvíli zabít, nám ukazuje, že je to možné v jakémkoli čase. A to je to, co bych s vámi, drazí kněží, dnes rád sdílel. Totiž že *čas radostného zvěstování a čas pronásledování a kříže jdou ruku v ruce.*

Zvěstování evangelia je vždycky spojeno s tím, že je třeba obejmout nějaký konkrétní kříž. Jemné světlo Slova vede k upřímnosti v srdcích, která jsou k tomu připravena, ale vede ke zmatku a odmítnutí v těch, kteří připraveni nejsou. Toto vidíme v evangeliu neustále.

Dobrá setba zasetá na pole přináší užitek. Stonásobný, šedesátinásobný, třicetinásobný. Ale vzbuzuje také závist nepřítelů, který je pak posedlý zasíváním plevele v noci (srov. Mt 13,24–30.36–43).

Vlidnost milosrdného otce neodolatelně přitahuje marnotratného syna, aby se vrátil domů. Ale vzbuzuje také rozhořčení a zášť staršího syna (srov. Lk 15,11–32).

Velkorysost pána vinice je motivem vděčnosti pro dělníky poslední hodiny, ale také motivem trpkých komentářů od těch, kdo přišli jako první a cítí se dočtení, protože jejich pán je dobrý (srov. Mt 20,1–16).

Ježíšova blízkost, která se projevuje tím, že stoluje s hříšníky, získává pozornost srdcí, jako je to v případě Zacheově, Matoušově, Samaritánky... Ale vyvolává také pocity opovržení v těch, kteří se mají za spravedlivé.

Velkorysost člověka, který posílá vlastního syna, protože věří, že ho budou vinaři respektovat, ve vinařích rozpoutá zuřivost, která nemá srovnání. Stojíme tu tváří v tvář nespravedlnosti, která vede k vraždě nevinného. (srov. Mt 21,33–46)

Toto všechno nám, drazí bratři kněží, ukazuje, jak je zvěstování evangelia tajemně spojeno s pronásledováním a křížem.

Svatý Ignác z Loyoly v kontemplaci nad Ježíšovým narozením – odpusťte mi tuto reklamu na rodinu –, v této kontemplaci nad Ježíšovým narozením vyjadřuje tuto evangelní pravdu, když ukazuje na to, jak bychom měli uvažovat nad tím, co dělají svatý Josef a Panna Maria: „Jako například jak jsou na cestách a snažejí námahy, aby se Pán narodil v největší chudobě a aby na konci, po tolika útrapách a hladu a žizni, v horku a zimě, v příkoří a potupách, zemřel na kříži. A to všechno pro mě. Potom to zase rozjímám ve vztahu k sobě a čerpám z toho nějaký du-

chovní užitek.“ (*Duchovní cvičení*, 116) Radost nad narozením Pána, bolest kříže, pronásledování.

Jak nad tím máme uvažovat, abychom načerpali užitek pro náš kněžský život, když se díváme na tuto přítomnost kříže již od počátku a v samotném jádru kázání evangelia? V onom nepochopení, odmítání, pronásledování.

Přicházejí mi na mysl dvě úvahy.

Zprv. Nepřekvapí nás, že kříž je přítomný v životě Ježíšově již od počátku jeho působení, dokonce už před jeho narozením. Je přítomný také v Mariině znepokojení při andělském zvěstování. Je přítomný v Josefově nespavosti, když cítí povinnost opustit svoji snoubenku. Je přítomný v pronásledování Herodově, je přítomen ve strádání a utrpení Sváté rodiny, které byly stejně, jaké pociťují mnohé rodiny, které jsou nuceny odejít z vlasti do exilu.

Tyto skutečnosti nám otvírají tajemství kříže žitého „od počátku“. Dává nám to pochopit, že kříž není skutečnost a posteriori, skutečnost, která se přihodila způsobená okolnostmi v Ježíšově životě. Je pravda, že všichni, kdo v dějinách křížovali, ukazují kříž, jako by byl postranním efektem, ale tak to není. Kříž není důsledkem okolností. Velké kříže lidstva i ty malé, řekněme naše kříže, kříže každého z nás, jsou nezávislé na okolnostech.

Proč Ježíš objeml kříž v jeho celistvosti? Proč objeml také celé pašije? Přijal zradu a opuštění svými přáteli, počínaje poslední večeří. Přijal nelegální zadržení, přijal zkrácený soud, nepřiměřený rozsudek a bezdůvodnou zlobu v bití a plivání. Kdyby to byly okolnosti, co určuje zachraňující moc kříže, Ježíš by nepřijal všechno. Ale když přišla jeho hodina, objeml celý kříž. V kříži totiž není žádná obojnost. Ohledně kříže se nesmlouvá.

Druhá úvaha je následující. Je pravda, že něco z toho, čemu říkáme kříž, je již součástí našeho lidského bytí, našich limitů a křehkosti. Je ale také pravda, že je zde něco, co souvisí s křížem, ale není součástí naší křehkosti. Je spíše uštknutím hada, který když vidí bezbranného na kříži, kousne ho a pokouší se otrávit skandálem – taková je doba, ve které žijeme – a zdiskreditovat všechno, co kdy udělal. Je to uštknutí, které se pokouší vytvořit skandál a zastavit a učinit neplod-

Bez Boží pomoci je veškerá námaha marná.

Po mnoha letech snažení se členům spolku pro **VÝSTAVBU KAPLE SV. DUCHA VE SLAVIČINĚ-HRÁDKU** daří zajistit zastřešení hrubé stavby. Práce probíhají od měsíce února a stále pokračují. S velkou pokorou a prosbou o podporu záměru se obracíme na Vás, čtenáře časopisu „Světlo“, abychom mohli dále pokračovat v klempířských a elektrikářských pracích, v instalaci odvodů spádových vod apod. Pokud budete mít vůli zaslat finanční dar, můžete přispět na **sbírkový účet pro výstavbu kaple číslo 2458743398/0300**, eventuálně **poštovní poukázkou na adresu: Výstavba kaple, Mladotické nábřeží 419, 763 21 Slavičín**. Potvrzení o zaslání daru pro daňové účely zašleme na požádání.

Za podporu předem děkují členové Spolku

nými a bezvýznamnými každou službu či obět lásky vůči druhým.

To je ten zlý jed, který stále vyzývá: zachraň sám sebe.

V tomto uštknutí, krutém a bolestivém, které předstírá, že je smrtelné, se nako nec ukazuje vítězství Boží. Svátý Maxim Vyznavač nám ukázal, jak se situace ukřižováním obrátila. Uštknutím ďábel Ježíše neotrávil. V Ježíšovi našel pouze nekonečnou mírnost a poslušnost vůči Otcově. Stal se pravý opak. Spolu s návnadou kříže pozřel i Pánovo tělo, které bylo jedem pro něj a stalo se pro nás protijedem, který ruší moc zla.

To jsou moje úvahy. Prosme Pána o milost načerpat užitek z tohoto učení. Kříž se nachází přímo ve zvěstování evangelia, to je pravda, ale je to kříž, který zachraňuje. Usmířený krví Ježíšovou je to kříž, který je silou vítězství Krista, jenž poráží zlo, jenž nás osvobozuje od Zlého. Když tento kříž objememe s Ježíšem, jako to udělal on, již od počátku, když šel kázat evangelium, dovolí nám to rozpoznat a odmítnout jed skandálu, kterým se ďábel pokouší nás otrávit, když se v našem životě náhle objeví kříž.

„Ale my přece nepatříme k těm, kdo odpadají,“ (Žid 10,39) říká autor listu Židům. My se nepohoršíme, protože se nepohoršil ani Ježíš, když viděl, že jeho zvěstování spásy chudým se nedostává ryziho sluchu, ale zaznívá uprostřed křiku a vyhrožování těch, kdo jeho slovo nechťeli slyšet a chtěli ho zredukovat na legalismus, moralismus, klerikalismus a další takové věci.

My se nepohoršíme, protože se nepohoršil ani Ježíš, když musel otvírat oči slepým mezi lidmi, kteří oči zavírali, aby neviděli, nebo kteří odkláněli svůj zrak.

My se nepohoršíme, protože se nepohoršil ani Ježíš, když jeho kázání o milostivém roku Páně – roku, který trvá celé dě-

jiny – vyvolalo veřejný skandál něčím, co by se dnes dostalo možná tak na třetí stranu místních novin.

A nepohoršíme se, protože zvěstování evangelia nečerpá svoji sílu z našich výmluvných slov, ale ze síly kříže (srov. 1 Kor 1,17).

Na způsobu, kterým objímáme kříž zvěstováním evangelia – skutky a, je-li to nutno, také slovy – můžeme vidět dvě věci. Že utrpení, které s sebou evangelium nese, není naše utrpení, ale „utrpení Krista v nás“ (srov. 2 Kor 1,5), a že „nezvěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána“, a my jsme „služebníky pro Ježíše“ (2 Kor 4,5).

Zakončil bych jednou vzpomínkou. V jednu chvíli, ve velmi temném momentu svého života, jsem Boha žádal o milost, aby mě osvobodil ze situace, která byla tvrdá a náročná. Temná chvíle. Šel jsem dávat duchovní cvičení několika řeholnicím a poslední den, jak bývalo v tu dobu zvykem, se šly vyzpovídat. Přišla jedna velmi stará sestra, její oči zářily, plné světla. Byla to žena Boží. Cítil jsem touhu požádat ji o to a řekl jsem jí: „Sestro, jako pokání se za mě modlete, protože potřebuji pomoc. Modlete se za to! Když se za to budete k Bohu modlit vy, určitě mi ji dá.“ Ona docela dlouhou chvíli mlčela, jako by se zrovna modlila, potom se na mě podívala a řekla mi: „Bůh vám určitě tu milost dá. Ale nenechte se mýlit. Dá vám ji svým Božským způsobem.“ To mi velmi pomohlo. Potřeboval jsem slyšet, že Pán nám vždycky dává, o co žádáme, ale dělá to svým Božským způsobem. A tento způsob předpokládá také kříž. Není to masochismus, ale láska. Láska až do nejzazšího konce.

*Přeložil Petr Vacík SJ
Z www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 26. 4. 2021

6:05 Pro víta mundi (134. díl): Josef Vlček (1. díl) **6:40** Naše cesta: Salesiáni na Madagaskaru **7:10** V pohorách po horách (95. díl): Roklina Piecky – Slovenský ráj **7:20** Buon giorno s Františkem **8:00** Chléb náš vezdejší **8:10** Poletuchy: na skok na Plzeň **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Počasí [P] **9:20** Outdoor Films s Liborem Duškem (92. díl): Člověk mnoha tváří a profesí **11:00** Oživení studené války? **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Libešice **12:55** Pošta pro Holuba: Ekologie **13:05** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (4. díl): Osamělá chloubka našeho pádu: Maria, Matka Boží **14:00** Za obzorem [L] **14:30** Počasí **14:35** Bačkorám navzdory: Richardis, miluješ mě...? **14:50** Noční univerzita: Prof. MUDr. Cyril Höschl, DrSc., FRCPsych. – Vrozené a naučené v chování **16:30** V souvislostech **16:55** Dekalog III.: Třetí přikázání **17:55** Počasí **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:20** S Hubertem do lesa: Čupakabra **18:35** Zachraňme kostely (4. díl): Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **19:00** O létajícím faráři **19:10** Jaroslav Samson Lenk na Mohelnickém dostavníku 2018 **19:30** Vezmi a čti: Duben 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Ateliér užité modlitby [L] **21:05** Nebe nad hlavou [P] **21:30** Za obzorem **22:05** ARTBITR – Kulturní magazín (110. díl) [P] **22:15** Kulatý stůl: Situace církve v Polsku **23:50** Címbal Classic: Kostel sv. Šimona a Judy v Praze **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 27. 4. 2021

6:05 Pro víta mundi (135. díl): Josef Vlček (2. díl) **6:40** Neřež v COOLTOURu 2011 **7:00** Rok vína **7:25** Outdoor Films s Radimem Grzybkem (99. díl): Nadějný režisér nejen outdoorových filmů **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Vít Kašpařík, koncovyky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **10:05** Noční univerzita: P. Bogdan Stepien – Modlitba za uzdravení **11:00** IRÁK – Ninivské pláně: Exodus **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Víra do kapsy **13:10** Zázrak v pralese **13:40** V pohorách po horách (95. díl): Roklina Piecky – Slovenský ráj **14:00** Za obzorem [L] **14:40** Město Leopoldov **14:55** Na pořadu rodina (15. díl): Prožívání církevního roku se staršími dětmi **16:00** Muzikanti, hrajte **16:30** Hriňovský kostelík na Islandu **17:05** Putování po evropských kláštrech: Klášter trapistek v Gjerrild, Dánsko **17:45** Živě s Noe [P] **18:00** Uzdrav naši zem [L] **19:05** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **19:10** S Hubertem do lesa: Malí a fascinující **19:30** Zpravodajské Noeviny: 27. 4. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Klapka: S Janem Otto Píplou [P] **21:10** Můj chrám: Prof. Rojt, prorektor Univerzity Karlovy v katedrále sv. Víta **21:30** Za obzorem **22:05** Má vlast: Uherský Brod **23:15** Řeckokatolický magazín [P] **23:35** Terra Santa News: 21. 4. 2021 **0:00** Jako hořčičné zrno (3. díl) **0:50** Velehradská zastavení, Díl 6. – Poutníci ze Slovenska **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 28. 4. 2021

6:05 Pro víta mundi: Eva Hudečková **6:50** Zpravodajské Noeviny: 27. 4. 2021 **7:10** Noční univerzita: Prof. MUDr. Cyril Höschl, DrSc., FRCPsych. – Vrozené a naučené v chování **8:45** V pohorách po horách (18. díl): Rabštejn – Hrubý Jeseník **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Generální audience papeže Františka [L] **10:20** Odkaz předků (4. díl): Morávka **10:30** Začátek konce jaderných zbraní **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Zpravodajské Noeviny: 27. 4. 2021 **13:10** Mezi pražci (96. díl): Duben 2021

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

14:00 Za obzorem [L] **14:30** Počasí **14:35** Zvěčněné šupolím **15:00** Ateliér užité modlitby **16:05** Poutníci času (11. díl): S Jindřichem Štreitem **16:25** Dopis z Indie **16:45** Cvrlikání (84. díl): Ponk **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:20** S Hubertem do lesa: Překvapení vydří zátky **18:35** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **19:15** Cínovec [P] **19:30** Terra Santa News: 28. 4. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Nebojte se... [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Za obzorem **22:45** Noční univerzita: P. Marek Vácha – Ochrana přírody – křesťanský svět po encyklice Laudato Si' **0:00** Generální audience papeže Františka **0:25** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (4. díl): Osamělá chloubka našeho pádu: Maria, Matka Boží **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 29. 4. 2021

6:05 Pro víta mundi (137. díl): PhDr.h.c. Pavel Žák **6:50** Vezmi a čti: Duben 2021 **7:10** Krasňany **7:45** Terra Santa News: 28. 4. 2021 **8:05** Jako hořčičné zrno (3. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Kulatý stůl: Situace církve v Polsku **10:55** Barva lásky **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Má vlast: Slavnostní koncert Moravské filharmonie z Arcibiskupského paláce v Olomouci **13:45** V pohorách po horách (9. díl): Osnica – Malá Fatra **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Generální audience papeže Františka **14:55** Do varu s Maxem Kašparů (2. díl): Duchovní a duševní zdraví **15:10** Bulharsko – Život ve skrytosti **16:00** Zpravodajské Noeviny: 27. 4. 2021 **16:25** Večeře u Slovaka: 5. neděle velikonoční [P] **16:55** S Hubertem do lesa: Přízračný jezdec **17:10** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **17:15** Ovečky: 5. neděle velikonoční [P] **17:45** Živě s Noe [P] **17:55** Počasí **18:00** Uzdrav naši zem [L] **19:05** Pošta pro Holuba: Kněžství dnes **19:15** Nejste na to úplně sami (1. díl): Rady a tipy pro pečující [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 29. 4. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Letem jazzem (12. díl): Mladé naděje jazzové hudby [P] **21:15** Domov v Bortnykách **21:30** Za obzorem **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 29. 4. 2021 **0:30** Bolívie – V srdci Bolívie **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 30. 4. 2021

6:05 Zpravodajské Noeviny: 29. 4. 2021 **6:30** Zachraňme kostely (4. díl): Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **6:50** V Kristu zapusťte kořeny **7:35** Jak potkávat svět (26. díl): S Josefem Zajíčkem **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Počasí [P] **9:20** Transport **9:55** ARTBITR – Kulturní magazín (110. díl) **10:05** Ateliér užité modlitby **11:05** Se salesiány na jihu Madagaskaru: IJELY – Misijní stanice na Náhorních rovinách **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Putování Modrou planetou:

Austrálie **13:35** Jaroslav Samson Lenk na Mohelnickém dostavníku 2018 **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Turiec, region magických vod **15:00** Básník oravské přírody Zdeno Horecký **15:30** Vezmi a čti: Duben 2021 **15:45** Cínovec **16:00** Zpravodajské Noeviny: 29. 4. 2021 **16:20** Klapka: S Janem Otto Píplou **17:20** Manželská setkání **17:30** S Hubertem do lesa: Tygřík **17:45** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Outdoor Films s Radimem Grzybkem (99. díl): Nadějný režisér nejen outdoorových filmů **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl [L] **21:40** Za obzorem **22:15** Godzone Tour 2020 online: To, na čem záleží **0:00** Noční univerzita: Johanna Šujanová – Porno je lež **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 1. 5. 2021

6:05 Pro víta mundi: MUDr. Marián Hošek **6:50** Cestujeme regionem Záhorie **7:50** Purpurová perla **8:05** Ovečky: 5. neděle velikonoční **8:30** Cirkus Noeland (16. díl): Roberto, Kekulín a lupič Čukrouš **8:55** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **9:05** GOODwillBOY VI. (5. díl) **9:45** V posteli POD NEBESY (7. díl) **10:35** Flešbky [P] **11:10** Poutníci času (11. díl): S Jindřichem Štreitem **11:30** Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:10** Pod lampou **14:15** Mwebare kwija – Klinika v buši **14:30** Počasí **14:40** Pred muzikú chasa stojí: MFF Myjava 2017 [P] **16:00** Nebe nad hlavou **16:25** Portréty krajiny **16:50** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (5. díl): Nepostradatelní muži: Petr, Pavel a misijní dobrodružství **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:55** Nejste na to úplně sami (2. díl): Rady a tipy pro pečující [P] **19:10** Litanie loretské Jakuba Jana Ryby: Obrazy pražské Lorety na Hradčanech **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Hlubinami vesmíru [P] **20:50** V pohorách po horách (73. díl): Bílá skála – Jizerské hory **21:00** Mezi pražci: Květen 2021 [P] **21:50** Chaplín obchodním příručím [P] **22:20** Fatima – Poslední tajemství **23:40** Za obzorem **0:15** Harfa Noemova **0:40** Za obzorem **1:10** 50 let Boží milosti **1:30** Za obzorem **2:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 2. 5. 2021

6:05 Pro víta mundi (139. díl): Nejstarší oratorián Vojtěch Zezulka **6:30** Řeckokatolický magazín **6:45** Praha, neklidné srdce Evropy **7:45** Likvidace lepy **7:55** Letem jazzem (12. díl): Mladé naděje jazzové hudby **9:15** Večeře u Slovaka: 5. neděle velikonoční **9:40** Vezmi a čti: Duben 2021 **10:00** Mše svatá z kostela Povýšení svatého kříže: Chuchelná [L] **11:15** Nebe nad hlavou **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Muzikanti, hrajte **14:00** Chaplín obchodním příručím **14:35** Noční univerzita: P. Marek Vácha – Ochrana přírody – křesťanský svět po encyklice Laudato Si' **15:55** Jako hořčičné zrno (4. díl) **16:50** Papež František a jeho umění věst **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín (110. díl) **17:55** Počasí **18:00** Sedmihlásky (134. díl): Babka a kozlík **18:05** Cirkus Noeland (17. díl): Roberto, Kekulín a kouzelný flašinet **18:30** Rozlomená pečeť **18:45** Stryček Emu (1. díl) [P] **18:55** Ovečky: 5. neděle velikonoční **19:20** Rafael Kubelík **19:35** Nejste na to úplně sami (3. díl): Rady a tipy pro pečující **19:50** Přejeme si... **20:05** Dekalog IV.: Čtvrté přikázání [P] **21:05** Koncert Wihanova kvarteta, Šumperk **22:10** Klapka: S Janem Otto Píplou **23:15** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:30** Zpravodajské Noeviny: 29. 4. 2021 **23:55** Za obzorem **0:25** Terra Santa News: 28. 4. 2021 **0:45** Za obzorem **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 26. 4. o 20:30 hod.: U Nikodéma

Diskusná relácia o duchovných témach.

Utorok 27. 4. o 16:30 hod.: V škole Ducha (Maroš Lovič: Pomôcť zachrániť človeka)

Prednáška z duchovnej obnovy nakrútenej v Kúpeľoch Nimnica.

Streda 28. 4. o 09:15 hod.: Generálna audiencia

Priamy prenos príhovoru a katechézy Svätého otca Františka z knižnice Apoštolského paláca.

Štvrtok 29. 4. o 19:00 hod.:

Dobrodružstvá chrobáčikov (Priveľké sústo)

Príbeh Jonáša a mesta Ninive. Deti sa zoznámia s chrobáčikmi – lienkou, mravčekom, pavúkom, švábom ale aj zlým trúdom. Budú s nimi prežívať rôzne dobrodružstvá, ktoré však budú veľmi úzko súvisieť s niektorými biblickými príbehmi.

Piatok 30. 4. o 20:30 hod.:

Hildegarda z Bingenu – Božie svetlo (dokument)

Porynie je regiónom, ktorý dostal meno po majestátnej rieke Rýn. Práve tu sa narodila Hildegarda z Bingenu. Na svoju dobu bola veľmi vzdelanou ženou. Vynikala v hudbe, literatúre a teológii. Jej vedomosti o rastlinách a ich liečivých účinkoch presiahli svoju dobu a dnes sú jej mnohí vďační za vyličenie z chorôb.

Sobota 1. 5. o 10:00 hod.:

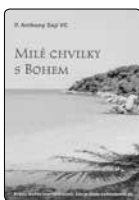
Svätá omša z Obišoviec

Priamy prenos Fatimskej soboty a svätej omše.

Nedeľa 2. 5. o 16:30 hod.:

Sieť slobody (film)

Skutočný príbeh sestry Heleny Studlerovej, rehoľnej sestry, vincentky, ktorá počas 2. svetovej vojny spolu so susedmi a spolusestrami oslobodila mnoho väzňov z priľahlého koncentračného tábora.

P. Anthony Saji VC • MĚ CHVILKY S BOHEM

Nová kniha indického kněze Kongregace vincentinů, jenž je pověřen dílem celosvětové evangelizace a je zkušeným exercitátorem. Otec Anthony předává lidem radost a lásku Krista a názorně ukazuje, jak šťastný může být člověk s Ježíšem již zde na zemi. Knihu z angličtiny přeložila a redakčně upravila Stanislava Vitoňová.

Knihu lze objednat na tel. 606 627 636 nebo e-mailem: anthony2010@seznam.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

24. DUBNA – 1. KVĚTNA 2021

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 4.		PO 26. 4.		ÚT 27. 4.		ST 28. 4.		ČT 29. 4.		PÁ 30. 4.		SO 1. 5.	
Antifona	518	582	518	582	518	582	518	582	1741	1961	518	582	1357	1509
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	518	582	518	582	518	582	1742	1961	518	582	1325	1467
Antifony	563	633	1151	1279	1167	1297	1183	1313	1742	1962	1214	1347	1325	1468
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	1214	1347	813	914
Krátké čtení a zpěv	563	634	567	638	570	641	573	645	1743	1962	580	652	1326	1468
Antifona k Zach. kantiku	563	634	567	638	570	642	574	645	1355	1507	1356	1508	1358	1510
Prosby	564	634	567	638	571	642	574	645	1744	1963	580	653	1326	1469
Závěrečná modlitba	564	635	568	639	571	642	1355	1505	1355	1507	1356	1508	1358	1510
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	564	635	568	639	571	643	574	646	1745	1964	581	654	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	568	639	571	642	574	646	1355	1507	581	653	584	657
Nešpory:														
	SO 24. 4.													
Hymnus	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581	1746	1965	517	581
Antifony	561	632	565	636	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1747	1966	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1747	1966	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	561	632	565	636	569	640	572	644	575	647	1749	1968	582	655
Ant. ke kant. P. M.	562	632	566	637	569	640	572	644	576	648	1356	1507	1356	1508
Prosby	562	633	566	637	569	641	572	644	576	648	1750	1969	582	655
Záv. modlitba	564	635	564	635	568	639	571	642	1355	1505	1355	1507	1356	1508
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 25. 4. – 4. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 4,8-12
 Ž 118(117),1+8-9.21-23.26+28-29
 Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrém nárožním.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 2. čt.: 1 Jan 3,1-2
 Ev.: Jan 10,11-18

Pondělí 26. 4. – ferie

1. čt.: Sk 11,1-18
 Ž 42(41),2-3; 43(42),3.4
 Odp.: 42(41),3a (*Má duše žízni po živém Bohu.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 10,1-10

Úterý 27. 4. – ferie

1. čt.: Sk 11,19-26
 Ž 87(86),1-3.4-5.6-7
 Odp.: Ž 117(116),1a (*Chvalte Hospodina, všechny národy!*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 10,22-30

Streda 28. 4. – nezávazná památka sv. Petra Chanela nebo sv. Ludvíka

Marie Grigniona z Montfortu
 1. čt.: Sk 12,24-13.5a
 Ž 67(66),2-3.5.6+8
 Odp.: 4 (*At tě, Bože, velebí národy, at tě velebí kdekerý národ!*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 12,44-50

Čtvrtek 29. 4. – svátek sv. Kateřiny Sinské

1. čt.: 1 Jan 1,5-2,2
 Ž 103(102),1-2.3-4.8-9.13-14.17-18a
 Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Mt 11,25-30

Pátek 30. 4. – nezávazná památka sv. Zikmunda nebo sv. Pia V.

1. čt.: Sk 13,26-33
 Ž 2,6-7.8-9.10-11
 Odp.: 7b (*Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 14,1-6

Sobota 1. 5. – nezávazná památka sv. Josefa, Dělníka

1. čt.: Sk 13,44-52
 Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4
 Odp.: 3c (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 14,7-14

nebo čtení vlastní (při slavení nezávazné památky):

1. čt.: Gn 1,26-2,3
 nebo Kol 3,14-15.17.23-24
 Ž 90(89),2.3-4.12-13.14+16
 Odp.: 17c (*Pane, dej zdar práci našich rukou!*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Mt 13,54-58

DUCH SVATÝ - NÁŠ UTĚŠITEL

OŽIV PLAMEN

Mons. Josef Hrdlička

Pán Ježíš mluvil k učedníkům i zástupům lidí v podobenstvích. Slíbil, že Duch Svätý, kterého jim sešle, je bude uvádět postupně do celé pravdy. Ježíšova podobenství vypovídají o nehlubších tajemstvích vztahu Boha a člověka. I současná doba nám pomáhá nacházet nová podobenství v překvapivě nových souvislostech. Poznání probouzí úžas a ten rozněcuje touhu jít cestou víry a evangelia. Křesťan je člověk, který nemá vycházet z úžasu. O úžasu a touze je i tato knížka. Všimá si nových podobenství, metafor, přirovnání, paralel, jak je obsahují i evangelia. Kniha také hovoří o víře – plamenu Božího světla v nás, který nemáme jen pro sebe a svou vlastní spásu. Máme ho i pro druhé. Víra je dar, který má být sdílen, oživuje ho vanutí Ducha Svätého, ale zároveň musí být chráněn a moudře ošetřován před prudkými závany zvenčí, aby nebyl uhašen.

*Malice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 115x170 mm, 118 stran, 96 Kč*

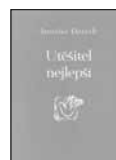
SVATODUŠNÍ NOVĚNA

P. Vojtěch Kodet, O. Carm. • Odpovědný redaktor Michal Holeček

Nověna může sloužit jako inspirace k osobní i společné modlitbě, zvláště před slavností Slání Ducha Svätého, dále před bířmováním, v rámci duchovní obnovy či před důležitými životními rozhodnutími. Každý den nověny má tři stěžejní části: četba Božího slova, rozjímání a modlitba. V dodatku jsou

připojeny modlitby k Duchu Svätému a k Panně Marii. Vyšlo s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství • Třetí vydání
Brož., 100x145 mm, 48 stran, 49 Kč*

UTĚŠITEL NEJLEPŠÍ

Jaroslav Durych

Rozjímání nad modlitbou k Duchu Svätému. Tříbí a posiluje svědomí vůči „věcem marným, klamným a nicotným“, otevírá srdce pro „dar radostné síly“, učí přijímat „úžasnou moudrost a zkušenost církve, naší Matky a strážkyně pravdy a víry, ... jejíž přisnost je láskou mateřskou, láskou Ducha Svätého, láskou věčnou“.

*Malice cyrilometodějská s. r. o.
Druhé vydání, v MCM první • Brož., A6, 56 stran, 34 Kč*

9 DNÍ K NAVÁZÁNÍ PŘÁTELSTVÍ S DUCHEM SVATÝM

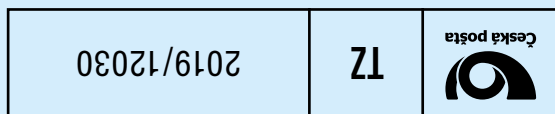
Raniero Cantalamessa • Z francouzštiny přeložil Vojtěch Kohut • Výběr textů a sestavení modliteb Marie Malcuratová ve spolupráci s Timothéem

Berthonem, sestra Marie-Liesse Bigotová a Cécile Logeartová

Nověna pro ty, kdo chtějí po devět dní věnovat deset minut inspirujícím úvahám na konkrétní téma, aby pokročili v duchovním životě. Na každý den jsou navrženy dvě chvíle pro rozjímání. Vždy se zde nabízí cvičení, které má pomoci k ušbrání, úryvek z Božího slova, rozjímavý text světce nebo duchovní autority a předsevzetí.

Paulínky • Brož., 103x150 mm, 80 stran, 95 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; Registrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracím.